

Een ontworteld mens

Hoe een ooit ontworteld mens
het leven probeert vorm te geven

Schrijver

Jurrien Nijenhuis

Titel

Een ontworteld mens (2019)

Tekst en opmaak

Met dank aan www.manuscriptredactie.nl

Contact

jurrien.nijenhuis@gmail.com

**Voor mijn kinderen Vincent en Iris,
van wie ik zielsveel hou.**

**Het doet mij verdriet dat zij door mijn pijn gekwetst zijn
en het doet me goed te zien wie ze ondanks alles nu zijn.**

**Ik hoop dat ze begrijpen waarom ik ben wie ik ben
en waarom hun jonge leven is verlopen zoals het is gegaan.**

Inhoudsopgave

Voorwoord	7
<i>Juni 2018</i>	9
<i>Mijn jongste jaren</i>	14
<i>Op drift</i>	16
Het kindertehuis.....	19
Vergeten.....	21
<i>Een nieuw thuis</i>	22
Aanpassen	25
<i>Alleen op de wereld</i>	27
Boosheid.....	29
Lichtpuntjes.....	29
De lagere school	32
Zelf de wereld ontdekken	33
<i>De zwartste bladzijde</i>	35
Adoptie.....	35
Stiefbroer Frans.....	36
Weer alleen	38
Eenzaamheid	38
Angsten	39
Misbruikt	40
Van school	41
<i>Vluchten</i>	43
Vredessoldaat.....	43
Decembermaand in oorlogstijd.....	48
Verliefd	50

Terugkeer naar Nederland	51
Libanon-tic.....	53
De deur uit.....	54
<i>Een eigen nestje bouwen.....</i>	56
Weer verliefd.....	56
Natuur is vrijheid	58
Werken	58
Onderhuids broeide het	59
<i>Op zoek naar mijn wortels</i>	61
Hernieuwde kennismaking.....	61
Ieder had zijn of haar verhaal.....	61
Teleurstellingen	63
Nieuwe kansen	64
<i>Gebroken</i>	66
Annie	66
De scheiding	68
<i>Hoe vul je het gat in je hart?.....</i>	71
Een nieuwe relatie.....	71
Weer stuk	73
Opkrabbelen.....	74
Weer verliefd.....	75
Hersteld, of toch niet?.....	75
Identiteitsvraagstuk.....	77
Naamsverandering	78
<i>De weg naar herstel.....</i>	81
Zelfhulp door te lezen	81

Boosheid.....	81
EMDR.....	82
Tumortje.....	84
In therapie.....	85
Op eigen benen	88
Uitgestelde pubertijd	90
Traumaverwerking	91
Geland.....	93
Allemaal beschadigde mensen.....	93
Het hier en nu	94
Ontworteld	97
Korte verhalen.....	102
Agape – Goddelijke – Oorspronkelijke liefde	103
En de leugen regeerde mijn ziel	106
Verbinding.....	108
De vlindertuin.....	110
Gezellig mee-eten	112
De ontmoeting	115
Pa, jij woont in de hemel in mijn hoofd	119
Elle est une belle histoire	122
Mijn les in loslaten	127

Voorwoord

Lang heb ik getwijfeld of ik dit boek wel zou gaan schrijven en nog langer of ik het door anderen zou laten lezen. Het is namelijk een boek dat gaat over hoe mijn jeugd was en welke invloed deze jeugd op mijn leven heeft en had. Het is echter niet mijn bedoeling om een slachtofferboek te schrijven.

Ik hoop dat ik op een begrijpelijke manier mijn weg naar herstel heb beschreven. Herstel is overigens betrekkelijk, realiseer ik me.

Ik zal altijd de littekens blijven voelen, alleen hoop ik niet meer als een gewond dier te reageren.

Ik ben me ervan bewust dat mijn verhaal absoluut niet uniek is en heb dit als coach steeds weer mogen ondervinden. Mensen die opgroeien in een harmonieus gezin mogen van geluk spreken en mijn hoop is dat zij zich realiseren dat een groot gedeelte van de bevolking niet zo'n gelukkige start heeft gehad. Zij zijn hun volwassen leven vaak met een achterstand begonnen.

Het is niet mijn bedoeling mensen door dit boek te kwetsen. Mocht dit toch zo voelen, realiseer dan dat dit mijn kijk op mijn werkelijkheid is en dat ieder zijn eigen werkelijkheid heeft.

Verder besef ik dat ieder zijn eigen pad in het leven te bewandelen heeft en dat geen pad naar heling gelijk is. Ook zullen er veel mensen zijn die niet in staat zijn de weg naar de juiste hulpverlening te vinden of ze hebben niet het vermogen te veranderen.

De cursief gedrukte teksten zijn mijn reacties vanuit het nu.

Jurrien Nijenhuis

Juni 2018

We rijden in Purmerend de straat in waar mijn moeder woont en parkeren de auto voor haar flat. Na aangebeld te hebben klinkt er een verrast: ‘Jaaaahhh.’

Mijn zus zegt: ‘Wij zijn het ma, Jur en Alien.’

De deur gaat beneden van het slot en we kunnen naar binnen. Er is geen lift en ik ondersteun mijn zus die onvast op haar benen staat onderweg naar boven. Daar aangekomen staat mijn moeder in de deuropening en ze omarmt ons warm en zoent ons drie keer en neemt ons dan mee naar binnen.

Tja, daar zitten we dan! Driehoog zonder lift in een woonkamer van vier bij vier met een bank een klein wandmeubel en gedateerd behang. Ik zie dat er geen tv is en dat ik nergens een internetaansluitpunt kan ontdekken. Dit is het flatje van mijn moeder waar zij samen met mijn halfbroer woont.

Het was zes maanden na het overlijden van onze vader dat mijn oudste zus Alien vertelde dat zij het idee had om weer eens bij onze moeder langs te willen gaan. De dood van de man van mijn zus en daarna het overlijden van onze vader, deed ons wederom beseffen dat het leven vluchtig is en dat onze moeder ondertussen al eenentachtig jaar was geworden. Mijn zus had haar al zes jaar niet gezien en zelf was ik drie jaar geleden voor het laatst bij haar geweest. De bezoeken die ik toen bracht stopten, omdat ik niet vond waar ik zo erg naar verlangde.

Waar ik onbewust naar zocht was een moeder die belangstellend was en waarvan ik kon voelen dat ik ertoe deed.

Dat ik eigenlijk niets kon verwachten had ik begrepen tijdens deze laatste bezoeken. Ik kwam namelijk tot de ontdekking wie mijn

moeder was. Niet het verhaal van de ijskoude vrouw die alleen aan zichzelf dacht, nee, mijn moeder is een vrouw met een kinderlijk verstand.

Ik had dit tot voor kort niet opgemerkt, wilde of kon ik dit niet zien?

Nadat ik tijdens mijn laatste bezoek had uitgesproken hoe lastig ik het allemaal vond, belde mijn moeder een dag later op en liet mij weten dat zij geen contact meer met mij wilde. Zij vond het ook lastig en kon niet omgaan met mijn uitgesproken verlangen, wat natuurlijk achteraf gezien logisch was.

Na dit laatste bezoek aan mijn moeder heb ik mijn vader en mijn oudste zus gevraagd of het klopte wat ik had opgemerkt. Ik vroeg of mijn moeder een laag verstandelijk niveau had en zij beaamden dit.

Dus nu, drie jaar later, zit ik weer op die bank en kijk met andere ogen naar mijn moeder.

Geen verlangen naar iets wat er niet is, maar acceptatie.

Ik kijk naar haar en zie haar zachte ogen en kinderlijke glimlach.

Ik zie een deel van mijzelf... haar ogen, mond, ja, ik weet en voel voor de eerste keer dat ik haar kind ben.

Het gesprek gaat zoals gewoonlijk over wat haar en haar zoon en kleindochter bezighoudt, namelijk de buurtpreventie en de goede band die ze hebben met de politie. Terloops vraagt ze wel iets aan ons, alleen het feit dat haar gehoor heel slecht is maakt dat onze verhalen vrij snel stoppen doordat ze het niet hoort. Een gehoorapparaat zit er voor haar niet in zegt ze, dat kan ze niet betalen.

Mijn zus heeft een lunch meegenomen en we eten deze met z'n allen heerlijk op. Alien en ik hadden van tevoren afgesproken niet langer dan twee uur te blijven. We wisten namelijk van eerdere bezoeken dat dit voor ons emotioneel erg vermoeiend was. Na de lunch krijgen we nog even een rondleiding in haar slaapkamertje. Het kleinste kamertje in huis is van mijn moeder.

Ook hier weer een oud behangetje aan de wand en er staat een bed. Boven haar bed hangt een boekenplank en vol trots laat zij haar verzameling met politieauto's zien.

Even later wil ze nog met ons op de foto en ze doet haar Vrijwilligersshesje aan en haar petje op. Als een kind zo blij staat ze daar en ik begrijp steeds beter waarom ons leven zo vreemd is verlopen.

Mijn moeder in haar vrijwilligerspakje.

We maken ons klaar om weg te gaan en gaan ook nog samen op de foto

Mijn moeder, zus Alien en ik voor de eerste keer samen op de foto.

We nemen afscheid van onze halfbroer, halfzus en ons nichtje en als laatste van onze moeder. In tegenstelling tot het welkom is dit afscheid afstandelijk en bevriest ze bij de omhelzing. Er wordt één keer gezoend en de opmerking ‘tot de volgende keer’ komt niet uit onze monden. We gaan de trap af en stappen al zwaaiend de auto in en rijden de straat en Purmerend weer uit. We zitten vol met gedachten en emoties en we praten nog wat na. Wat ons blijft is de afstand die we bij het afscheid voelden en het verlangen toch weer eens naar haar toe te gaan.

Weer naar ‘onze’ moeder met ‘haar’ gezin. Net als bij onze vader... Het waren wel onze ouders, maar wij zijn ze kwijtgeraakt. Kwijtgeraakt aan een andere man en vrouw en hun kinderen.

Mijn jongste jaren

Ik werd geboren in 1961 in het gehucht De Witte Paarden in Steenwijkerwold. Ons gezin bestond op dat moment uit mijn vader, moeder, twee oudere zussen en één oudere broer. Na mij werd mijn jongste broertje geboren, dus in totaal waren we met vijf kinderen.

Mijn vader en moeder waren allebei erg jong en kwamen beiden uit een groot gezin (14 en 16 kinderen). Het gezin waar mijn vader uit vandaan kwam was liefdevol en stabiel.

Het gezin waar mijn moeder uit vandaan kwam was niet zo stabiel. Er was veel drankmisbruik en weinig aandacht en liefde voor elkaar.

Het was echte liefde, vertelde mijn vader altijd en hij vond mijn moeder een mooi en lief meisje. Toch ging het ongelofelijk mis en mijn vader omschreef het zo: ‘Op het moment dat ik trouwde met jouw moeder veranderde ze als een blad aan een boom, ze werd bezitterig en erg jaloers.’

Ze was zelfs jaloers op haar dochters die in haar ogen te veel liefde kregen van mijn vader. Verder was mijn moeder absoluut niet in staat om een huishouden te runnen en de familie van mijn vader sprong dan ook geregeld bij. De vijf, elkaar snel opvolgende, zwangerschappen deden mijn moeder geen goed.

Het groeide haar letterlijk en figuurlijk boven het hoofd. Het huwelijk liep fout toen mijn vader op een bepaald moment samen met een nichtje in een snackbar iets aan het eten was.

Volgens mijn vader was er niets aan de hand, maar mijn moeder was razend. Zij vertelde het tegen haar broers die vervolgens ver-